

Proloog

New Orleans, 21 maart, 23.35 uur

Hij had niet haar gekozen, zij hem. Zo leek het tenminste. Hoewel dat misschien deel uitmaakte van haar vaardigheid, de kunst van het uitbeelden.

Hij had niet naar haar gestaard, niet die strakke blik op haar gericht waarvan hij wist dat meisjes ervan griezelden. Hij wilde niemand de kriebels geven. Dus deed hij maar of hij zo'n jongen van buiten de stad was, cool en onverschillig. Op zakenreis, alleen een stripclub binnengestapt om later te kunnen zeggen dat hij het echte New Orleans had geproefd – even uit de band gesprongen, wat zondigheid meegepikt. De stad maalde niet om dat soort kerels. New Orleans verdiende er zelfs z'n brood mee: smeerkezentoerisme in een mooie verpakking.

Hij deed dus zijn best om ongeïnteresseerd te lijken en staaarde zelfs omlaag naar zijn BlackBerry, alleen af en toe een steelse blik werpend op het podium. Niet dat dat het goede woord was. Te veel eer. Het optreedplateautje was niet veel meer dan een vlonder die tussen de slecht verlichte tafels uitstak, een paar vierkante meter met nauwelijks genoeg ruimte voor een meisje om haar bikinitopje uit te trekken en haar siliconenborsten te schudden, voorover te buigen en haar kont in g-string te tonen, waarna ze de mannen die een briefje van twintig onder haar jarretel hadden geschoven een kushandje toewierp.

Dit soort tenten hadden al lang geleden hun aantrekkingskracht moeten verliezen, maar om de een of andere reden bleef hij terugkeren: deze plek was een stamcafé voor hem geworden, waar hij graag kwam, iedere woensdagavond, al jarenlang. Het ging hem niet echt om de seks. Het was het duister wat hem aantrok, het anonieme. Hij kreeg af en toe eens een begroeting of glimlach van herkenning van achter de bar, maar daar bleef het bij. De mannen hier

ontweken elkaars blik: als ze elkaar aankeken, was het in beider belang om weg te kijken.

Toch nam hij het zekere voor het onzekere. Hij wilde niet dat een of andere vreemdeling hem zou herkennen, niet na wat er allemaal was gebeurd. Hij had geen zin in kletsen. Hij moest nadenken. *Wees kalm*, zei hij tegen zichzelf. *Alles verloopt volgens plan*. Hij had zijn aas uitgeworpen en er was toegehapt. Wat zou het, dat hij nog geen reactie had gekregen. Hij moest geduld hebben. Het kon even duren.

Het amberkleurige bodempje bourbon lokte hem. Hij staarde in zijn glas, bracht het naar zijn lippen en sloeg het in één snelle teug achterover. Het vocht brandde.

Hij keek weer naar het podium. Een nieuw meisje, eentje dat hij nog niet eerder had gezien. Ze had langer haar, haar huid was op de een of andere manier niet zo synthetisch en glad als die van de anderen. Haar borsten leken echt.

Hij deed zijn best haar niet met zijn priemende blik aan te staren, maar het was al te laat. Ze keek hem recht in de ogen. En ook niet met die doffe, onnozele blik van die andere meiden, die zich 'Savannah' of 'Mystery' noemden. Ze keek hem aan met een blik die doordrong tot in zijn binnenste. Had ze hem herkend, misschien van tv?

Hij pielde weer wat op zijn BlackBerry, die glibberig was van zijn klamme handpalm. Hij onderdrukte de neiging om op te kijken, maar gaf er een paar tellen later aan toe. Toen hij dat deed, was ze hem nog altijd strak aan het aanstaren. Niet die valse wellustige blik die de meiden hier hadden geperfectioneerd, die wisten hoe ze een kale zuipschuit het gevoel moesten geven dat hij een lekker ding was. Dit was iets echters, bijna hartelijk.

Haar nummer was afgelopen en ze was weer verdwenen, nadat ze het obligate schudden met de billen had gedaan. Zelfs dat leek speciaal aan zijn adres gericht.

Tot zijn opluchting vibreerde het apparaatje in zijn hand, wat hem dwong zich op iets anders te concentreren. Een nieuw bericht. Hij las de eerste regel vluchtig door. Een zoveelste verzoek van de media. Niets waar hij op zat te wachten. Hij scrolde door de overige e-mailberichten van die dag en deed of hij las.

'Je weet toch wat ze zeggen: de boog...'

‘... kan niet altijd gespannen zijn.’

Hij onderbrak haar al voordat hij haar gezicht had gezien. Ze had een stoel aangeschoven bij het tafeltje van donker hout dat hij als het zijne was gaan beschouwen. Al had hij haar nooit horen praten, vanaf de eerste lettergreep wist hij dat zij het was.

‘Je lijkt me niet al te ontspannen.’

‘En jij lijkt niet op een stripper.’

‘O nee? Vind je niet dat ik genoeg in huis heb?’

‘Dat bedoelde ik niet. Ik bedoelde...’

Ze legde haar hand op de zijne om hem te laten zwijgen. De warmte die hij in haar ogen had gezien toen ze op het podium stond, was er nog. Haar haren hingen los en kwamen tot aan haar schouders. Ze kon niet ouder zijn dan vijftwintig – bijna tweemaal zo jong als hij – en toch straalde ze een vreemde... wat eigenlijk? Een soort volwassenheid uit of zo, iets wat je zelden in dit soort tenten zag. Vergeleken bij hem, met zijn klamme handen zijn e-mailberichten tikkend, was zij een toonbeeld van kalmte. Hij gebaarde naar de serveerster om hun wat te drinken te brengen.

Toen, met een accent dat niet zuidelijk was, misschien uit het Midwesten of Californië, vroeg ze: ‘Zo, en wat doe jij voor de kost?’

De vraag deed hem een zucht van verlichting slaken. Het betekende dat ze hem niet had herkend. Hij voelde de spieren in zijn rug ontspannen. ‘Ik ben een soort consultant. Ik adviseer...’

‘Weet je wat,’ zei ze, haar hand nog steeds op de zijne terwijl haar ogen zochten naar de deur. ‘Het is hier te muf. Laten we wat gaan wandelen.’

Hij zweeg terwijl ze hem meetroonde, Claiborne Avenue op. Het verkeer was nog heel druk op dit late uur. Hij vroeg zich af of zij door zijn hand heen kon voelen dat zijn polsslagen tekeering.

Eindelijk sloegen ze een zijstraatje in. Er was geen verlichting. Ze liepen een eindje en sloegen links af een steegje in. Dat liep langs de achterkant van een café, een van de weinige die de orkaan Katrina hadden overleefd. Hij hoorde binnen feestgedruis, het geluid van iemand die door een gedempte luidspreker een toast uitbracht.

Ze hield halt en keerde zich naar hem toe, op haar tenen om in zijn oor te fluisteren. ‘Ik vind het buiten fijner.’

Lang voor hij haar woorden had verwerkt en begrepen, stroomde het bloed al naar zijn kruis. De sensatie van haar stem, de adem in

zijn oor, vervulde hem van begeerte.

Hij drukte haar stevig tegen de muur en zocht meteen naar haar rok. Ze drukte haar mond op de zijne en kustte met overgave. Ze beet in zijn onderlip.

De rok was omhoog en hij begon aan zijn riem te sjorren. Ze trok zich los van zijn mond en bood hem haar nek ervoor in de plaats. Zijn tong viel meteen aan en hij snoof voor het eerst haar geur op. Die was vertrouwd en bedwelmend.

Haar handen negeerden zijn dichte riem en zochten omhoog naar zijn gezicht. Ze betastte hem met tedere, voorzichtige vingers. Ging naar zijn nek en opeens kneep ze er hard in.

‘Jij houdt van het ruwe werk,’ mompelde hij.

‘O ja,’ zei ze; de vingers van haar rechterhand zaten nu stevig rondom zijn luchtpijp.

Hij wilde haar ondergoed omlaag trekken maar ze leek opeens verder van hem weg, ze hield haar kruis niet meer tegen hem aan gedrukt. Hij hoorde zijn stem een raspnd geluid maken.

Hij probeerde haar vingers van zijn keel te trekken, maar er was geen beweging in te krijgen. Ze was ontzettend sterk.

‘Wacht, ik kan niet ademen...’ bracht hij uit. Hij ving een glimp op van haar ogen, twee gloeiende kooltjes in het nachtelijke duister.

‘Weet ik,’ zei ze, terwijl haar linkerhand zich voegde bij haar rechter en ze zijn keel volkomen omsloten.

Er klonk geen gekuch of gesputter meer, alleen een lichte verslapping van haar handen terwijl ze zijn laatste adem uit hem kneep. Hij zeeg geruisloos ineen, het geluid overstemd door het dronkenmanskoor uit het café dat ‘Er is er één jarig’ zong.

Ze streek haar rok glad, reikte omlaag om de BlackBerry uit de borstzak van de man te vissen en verdween toen in de nacht, terwijl haar geur in de lucht van Louisiana achterbleef.

I

De vorige dag

Washington D.C., maandag 20 maart, 07.21 uur

'Shit, shit, shit. Fuckerdefuck.'

Eerst had ze het in gedachten gezegd, nu zei ze het hardop, de woorden werden door de windvlagen meegevoerd.

Maggie Costello draaide voor de vijfde keer in drie minuten haar pols om op haar horloge te kijken. Er viel niets aan te doen. Het was negen voor halfacht in de ochtend: ze zou te laat komen. Maar wat gaf dat. Het was maar een persoonlijke ontmoeting met de verdomde stafchef van het Witte Huis.

Ze peddelde verwoed, voelde de inspanning in haar dijbenen en de druk van haar zwoegende longen. Niemand had haar verteld dat fietsen zoveel moeite kostte. Ze gaf de sigaretten de schuld. Ze was fitter geweest toen ze nog rookte.

Dat was dan haar frisse start. Een nieuwe baan, een nieuw dieet, had ze zichzelf ingeprent. Gezond eten; meer beweging; stoppen met roken en niet meer zo laat naar bed. Als opeens weer vrijgezel zijn al een voordeel had, dan was het toch wel dat ze nu iedere ochtend als frisse, vroege vogel kon opstaan. En niet alleen vroeg als een gewoon mens, wat negen voor halfacht beslist leek in Maggies ogen. Nee, ze zou haar dag Washingtons vroeg beginnen, zodat een afspraak om halfacht niet zou aanvoelen alsof je iemand in het holst van de nacht ontmoette. Voor de nieuwe Maggie zou halfacht gewoon aanvoelen als een doodgewone tijd in het midden van de werkdag.

Dat was tenminste het plan geweest. Misschien was het omdat ze geboren en getogen was in Dublin en pas als volwassene naar Amerika was gekomen, dat ze zich niet kon aanpassen. Waar het ook aan lag, Maggie begon al gauw de conclusie te trekken dat ze van nature niet paste bij al die andere fris geboende Washingtonners met hun gepoetste schoenen en onberispelijke zelfdiscipline, want

hoe hard ze ook probeerde zich de levensstijl van Washington D.C. aan te meten, bij het krieken van de dag opstaan voelde aan als een wrede en onmenselijke straf.

En daar ging ze weer, opnieuw te laat, met dodelijke vaart door Connecticut Avenue, wensend dat Dupont Circle in zicht kwam, maar wetend dat het zelfs dan nog minstens drie tot vijf minuten zou duren voor ze bij het Witte Huis aankwam, en dan moest ze nog haar fiets aan de ketting leggen, langs de beveiliging komen door haar tas en BlackBerry op de lopende band te leggen die het enorme scanapparaat voedde, even op de wc binnenwippen, haar T-shirt uittrekken en de fietsclips van haar enkels rukken, deo opdoen, met de föhn haar haren fatsoeneren, haar nog altijd zwetende lichaam in een onooglijk standaard Washingtons uniform hijsen, een nauwelijks vrouwelijker versie van het mannenkostuum – en zo goed mogelijk haar voorkomen van vogelverschrikker met slaaptkort wijzigen tot lid van de Nationale Veiligheidsraad en trouw adviseur Buitenlands Beleid van de president van de Verenigde Staten.

Het was zeven over halfacht, tegen de tijd dat ze hijgend en nog steeds met rood hoofd voor Patricia stond, de secretaresse van Magnus Longley. Zij zat al meer dan veertig jaar bij Longley, naar verluidt; men fluisterde dat hij haar uit de typistenpool had gevist op de allereerste dag dat hij in het advocatenkantoor van zijn vader was gaan werken. Ze waren altijd bij elkaar gebleven, hij als een monument van zuiver Washington, zij als zijn stenen sokkel.

Patricia was het die Maggie voor deze meeting had opgeroepen, in een telefonische boodschap die haar in een roes om één voor halfzeven in de ochtend had gewekt, waarna ze weer doodmoe in een diepe sluimering was gestort die nog eens vijftwintig minuten had geduurd.

‘Hij zit op je te wachten.’ Patricia tuurde boven haar bril uit – die met een touwtje om haar nek hing –, net lang genoeg om een vinige, afkeurende blik over te brengen, natuurlijk omdat ze te laat was; maar ook om andere, belangrijkere redenen. Die koude reptielenblik had Maggies voorkomen van top tot teen in zich opgenomen en geoordeeld dat het bedroevend tekortschoot. Maggie keek omhoog en beseftte met enig afgrijzen dat haar broek, vorige avond zo zorgvuldig gestreken ter voorbereiding van de volgende dag maar vanochtend inderhaast aangeschoten, nu onacceptabel verkreukeld

was, en bij de enkels gemarkeerd door een veeg fietssmeer. En dan had je nog het herfstrode haar, dat ze als gebaar van persoonlijke opstandigheid lang en verward liet in een stad waar vrouwen het doorgaans kort en zakelijk droegen. Patricia's uitdrukking verried duidelijker dan woorden dat een zichzelf respecterende jongedame in haar tijd nooit zo gekleed naar haar werk zou zijn gegaan. En dan nog wel in het Witte Huis!

Maggie streek nog eens met haar hand door haar haren, in een vergeefse poging om er wat orde in aan te brengen, en deed een stap opzij.

Magnus Longley was een hooggeplaatste duizendpoot die al in het Witte Huis of de Senaat diende sinds het Carter-tijdperk. Hij bood als grijsaard het vereiste tegenwicht – en herstelde het vertrouwen – ten opzichte van de jeugd en het gebrek aan Washingtonse ervaring van de president. 'Hij weet waar alle lijken liggen begraven,' zei men over hem. 'En hoe hij nieuwe weg moet werken.'

Zijn smalle, oude, getekende hoofd hing omlaag toen zij binnenkwam, gebogen over een keurig geordende stapel paperassen, met zijn pen in de aanslag. Hij krabbelde een opmerking in de kantlijn en keek toen op, met een gezicht waarvan de uitdrukking altijd strak en onbewogen bleef. Hij had nog een volle bos haar, dat wit was geworden en keurig in een scheiding zat gekamd.

'Meneer Longley,' zei Emily en ze stak haar hand uit. 'Het spijt me dat ik te laat ben, ik zat...'

'Dus u vindt de minister van Defensie een klotenklapper, juffrouw Costello?'

Maggie, die al een droge mond had door de jakkerende fietstocht, voelde haar keel nog meer verdrogen. Haar hand, nog steeds uitgestoken en genegeerd, zakte omlaag en reikte onzeker naar de rugleuning van de stoel tegenover Longleys bureau.

'Zal ik de vraag herhalen?' De stem klonk diep en vastberaden, verbazend voor een man van zijn leeftijd, het accent kraakte van oud geld en Park Avenuese chic. Longley was een New Yorkse aristocraat; zijn vader was een vriend geweest van Roosevelt. Hij praatte zoals Amerikanen in films uit de jaren veertig van de vorige eeuw spraken, een accent tussen het Engels en Amerikaans in.

'Ik hoorde de vraag wel. Ik begreep hem alleen niet. Ik heb nog nooit de...'

‘Geen tijd voor spelletjes, juffrouw Costello. Niet in dit kantoor, niet in dit gebouw. En geen tijd voor infantiel gedrag als dit...’ De woorden werd kracht bijgezet met een luide klap van zijn vingers tegen een enkel vel papier.

Maggie probeerde naar het omgekeerde vel te gluren, opeens doodongerust. ‘Wat is dat?’

‘Het is een e-mail die u aan een van uw collega’s in het ministerie van Buitenlandse Zaken heeft gestuurd.’

Opeens begon zich een herinnering te vormen. Twee avonden tevoren had ze tot laat doorgewerkt. Ze had Rob geschreven, die helemaal in het ministeriële bureau in Zuid-Azië zat. Hij was een van de weinige mensen die ze goed kende; net als zij een veteraan van pressiegroepen, hulporganisaties en uiteindelijk ook VN-vredesmissies in afgrijselijke, godvergeten uithoeken van de wereld.

‘Zal ik de desbetreffende paragraaf voorlezen, voor alle duidelijkheid?’

Maggie knikte, ze herinnerde het zich steeds beter.

Longley schraapte theatraal zijn keel. “Geheime informatie over Afghanistan en Pakistan suggereert nauwe samenwerking met Islamabad,” et cetera, et cetera, “maar dat alles lijkt maar niet tot die klotenklappers van het Pentagon door te dringen...”

Ze had al een angstig voorgevoel van wat er ging komen...

“Vooral die opperklotenklapper, dr. Anthony Klotenklapper zelf.” Hij legde het vel neer op zijn bureau en keek naar haar op met een ijskoude blik.

Nu wist ze het allemaal weer. Maggies hart zonk haar als een baksteen in de schoenen.

‘Zoals u wel zult begrijpen, was de minister van Defensie er niet zo van gecharmeerd om op die manier te worden beschreven door een officieel werknemer van het Witte Huis.’

‘Maar hoe kwam hij in godsnaam...’

‘Omdat...’ Magnus Longley leunde naar voren over zijn bureau, waardoor Maggie de eerste tekenen van leverschade kon zien op zijn wangen. ‘Omdat, juffrouw Costello, uw vriendje op het ministeriële bureau in Zuid-Azië niet bepaald zo briljant is als u blijkbaar denkt. Hij heeft uw stuk aangaande geheime samenwerking met Pakistan doorgestuurd naar collega’s in het Pentagon. Maar hij heeft het belangrijkste knopje op die snertapparaten vergeten in te druk-

ken.’ Hij gebaarde in de richting van zijn computer, waarvan het scherm donker en zo te zien bedekt met stof was, bemerkte Maggie. ‘De deleteknop.’

‘Nee.’ Het ontzette antwoord kwam eruit als gefluister.

‘O jawel. De hele correspondentie.’ Hij overhandigde haar de uitdraai.

Ze wierp er een blik op, en zag de lijst hoge functionarissen van het Pentagon die boven aan het bericht waren ge-cc’d – onder wie de persoonlijk geselecteerde, loyale adviseurs van de minister van Defensie – en ze voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Ze keek weer omlaag naar het vel papier, ze wenste dat het niet waar was. Maar daar stond het zwart op wit: *Klotenklapper*. Hoe had Rob zo’n beginnersfout kunnen maken? Hoe had zij dat kunnen doen?

‘Wilt u nog iets tot uw eigen verdediging opwerpen?’

‘Weet u zeker dat hij ervan weet?’ vroeg ze zwakjes.

Hij gaf haar een flauwe aanzet tot een smalende glimlach.

‘Misschien hebben zijn medewerkers het niet doorgegeven, misschien heeft het hem niet bereikt.’ Ze kon de wanhoop in haar eigen stem horen.

Longley hief zijn wenkbrauw op als om haar te vragen of ze die vraag in alle ernst wilde stellen. ‘Hij is degene die erover begon. Hoogstpersoonlijk, vanochtend. Hij wil dat u onmiddellijk opstapt.’

‘Het was maar één woord in één e-mailbericht. Godalle Jezus-christus...’

‘Niet zo’n toon tegen mij aanslaan, jongedame.’

‘Het is maar kantoorpraat. Eén enkele opmerking...’

‘Leest u ooit wel eens een krant, juffrouw Costello? Of bent u meer een bloglezer?’ Hij sprak het woord uit alsof hij een vuile vaatdoek rook. ‘Of misschien twittert u?’

Maggie concludeerde dat dit hoorde bij Longleys act, de oude knar spelen: hij kon niet zó uit de tijd zijn als hij het wilde doen voorkomen, niet als je al zó lang aan de Washingtonse top stond. Ze herinnerde zich het interview in het *Style*-katern dat ze had gelezen, waarin Longley had beweerd dat hij voor het laatst een bioscoop in was gestapt om Deborah Kerr en Burt Lancaster te zien in *From Here to Eternity*. ‘Heb ik sindsdien veel gemist?’ had hij zoetsappig gevraagd.

Nu zat hij achterovergeleund in zijn stoel, ontspannen. ‘Want misschien heeft u meegekregen dat onze minister van Defensie – hoe zal ik het zeggen – niet een van de meest loyale aanhangers is van de president.’

‘Natuurlijk weet ik dat. Adams was zijn tegenstander bij de kandidaatstelling.’

‘O, u bent wél op de hoogte. Inderdaad. Misschien gaat hij het nog eens tegen hem opnemen.’

‘Bij de voorverkiezingen?’

‘Dat is niet ondenkbaar. De president heeft, zoals dat bewonderd wordt genoemd, een “team van rivalen” om zich heen verzameld. Maar zoals Lincoln al wist mag het dan een team zijn, maar het blijven rivalen.’

‘Dus hij...’

‘Dus hij laat dit niet over zijn kant gaan. Dr. Adams wil zijn spierballen tonen, laten zien dat zijn invloed zich tot voorbij het Pentagon uitstrekt.’

‘Wat betekent dat hij wil dat ik ophoepel.’

De stafchef stond op. Maggie wist niet zeker of het gekraak van de stoel of van Longleys knieën afkomstig was.

‘Zo is de situatie. Het laatste woord is natuurlijk niet aan dr. Adams, maar zetelt in dit gebouw.’

Waar sloeg dat op? *Dit gebouw*. Bedoelde Longley dat hij het zou beslissen – of dat de vraag of Maggie haar baan mocht behouden door de president zelf zou worden bepaald?

Longley had zijn schouders opgetrokken om zijn laatste opmerking kracht bij te zetten. ‘Juffrouw Costello, ik ben bang dat u Longleys eerste politieke regel bent vergeten. Schrijf in deze stad nog geen briefje aan uw melkboer als u niet wilt dat dat op de voorpagina van *The Washington Post* verschijnt. Boven de vouw.’

‘Denkt u dat Adams het zou lekken?’

‘U niet? Verhalen over de tweedracht tussen Baker en Adams nieuw leven inblazen, waarmee hij zich meteen op gelijke hoogte stelt als de president? Dat raadt u de koekoek. De reden dat hij in ons nest zit, is dat hij dan naar buiten plast, en niet het Oval Office bevuilt.’

‘Weet de president hiervan?’

‘U bent blijkbaar vergeten dat Stephen Baker de president is van